

»Nem elég az, ha Szeged városát egyetemi építkezésekkel galvanizálják«

Szegedi küldöttség a kereskedelmi miniszternél
Bud János mindent megígért

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.)
A kereskedelmi minisztériumban már kora délelőtti gyülekeztek azok a szegediek, akik Klebelsberg Kunó kultuszminiszter vezetésével Csongrád és Baja városok küldöttségével közösen felkeresték Bud János kereskedelmi minisztert, hogy tőle Szeged városát közeli érdeklő kérdésekben támogatást kérjenek.

A küldöttségben Szegedet dr. Aigner Károly főispán, dr. Somogyi Szilveszter polgármester, Back Bernát felsőházi tag, Bokor Adolf, a Lloyd elnöke, Wimmer Fülöp kamarai elnök, dr. Tonelli Sándor főtitkár, Pick Jenő gyáros, Körmeny Mátyas felsőházi tag, Vértés Miksa, a Kereskedők Szövetségének elnöke képviselte. Csongrád város képviselőjében megjelentek Farkas Béla főispán, Csörgő Gábor alispán, Szeder Ferenc János országgyűlési képviselő, Dózsa István főszolgabíró, Sztricha Kálmán plébános, Baja város képviselőjében pedig Szabovljevics Dusan alispán jelent meg.

Háromnegyed 12-kor érkezett a kereskedelmi minisztériumba Klebelsberg Kunó, aki üdvözölte a küldöttség tagjait, azután az egész küldöttség bevonult

Bud János kereskedelmi miniszter dolgozószobájába,

ahol Klebelsberg rövid néhány szóval figyelmébe ajánlotta Bud Jánosnak a szegediek, a csongrádiak és a bajaiak kívánságait, kérve a kereskedelmi minisztert, hogy azzal a megértéssel és szeretettel fogadja a küldöttség kérését, mint amelyet eddig is tapasztalt nála.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester

adta ezután elő a küldöttség kérését. Rámutatott arra, hogy Szeged a trianoni határok miatt ugyszólván mind a négy világtáj felől teljesen el van zárva a külvilágtól, azért az a kérése Szegednek, hogy a kibontakozás útjait segítse elő a kereskedelmi miniszter. Az első kívánság az, hogy

a bajai műutat

építtesse ki. A bajai műut 24 kilométerre Szegedtől, Baja felől pedig 25 kilométeres utszakon már elkészült, de van közben egy harminckilométeres szakasz, amely egyáltalában nincs kiépítve. Husz kilométerre van Szegedtől a jugoszláv határ. Észak felé már Félegyházára és Budapestre gravitál a forgalom. Dél felé Horgosnál már a jugoszláv határ van és itt már is megszakad a közlekedés. Ezért volna sürgős szükség a Szeged—bajai műut kiépítésére. A hároméves utépítési programban ennek az utszaknak a kiépítése nem szerepel. Nemcsak Szeged, hanem Csongrád- és Békésmegye is kéri ennek az utszaknak a megépítését.

Igen fontos másodszor

az algyői Tiszahid

mielőbbi megépítése, mert arra óriási szükség van. A mostani elvavult kompoközlekedés nem felel meg a modern idők követelményeinek.

A harmadik kérés pedig az, hogy Szegedet

körforgalmi vasúttal

kapcsolják Kecskemét, Csongrád, Szentes és Hódmezővásárhelyhez, a körvasut nagyban hozzájárulna Szeged és környékének jobb sorsához. Itt megjegyezte még a polgármester, hogy a szegedi üzletvezetőség az erre vonatkozó terveket már kidolgozta.

Bud János kereskedelmi miniszter

válaszában hangsúlyozta, hogy ismeri Szeged szerepének és hivatásának jelentőségét a nemzet életében. Maga is nagy fontosságot tulajdonít az előterjesztett kérelmeknek és azon lesz, hogy azok mindegyikét megoldja. A kért

motoros közforgalom rövidesen megoldható lesz. Eddig azért nem lehetett megoldani, mert nem állott kellő számú motorvonat rendelkezésre. Hamarosan készen lesznek azonban az új motorosok és ekkor hozzá lehet fogni a terv megvalósításához.

Az algyői Tiszahid építési költségeit, amint arra mód nyílik, beállítja a költségvetésbe. Reméli, hogy legkésőbb 1931-ben megkezdhetik az algyői Tiszahid építési munkálatait. Sajnálattal értesült arról, hogy a Szeged—bajai ut középső szakaszán egy 30 kilométeres utszak kiépítése elmaradt. Az utépítési állami feladat s a hiányzó ut kiépítéséről gondoskodni fog. A költségvetésben ugyan erre fedezet nincsen, de gondoskodni fog arról, hogy a Szeged—bajai ut mielőbb kiépíttessék és erre más uton fog fedezetet találni. Végül kijelentette a miniszter, hogy igen örül annak, hogy a küldöttség minden kérelmére kedvező választ adhatott.

Bud János után

Klebelsberg Kunó

megjegyezte, hogy nem elég az, ha Szeged vá-

A Szövetkezett Városi Balpárt impozáns népgyűlése a Munkásotthonban

A polgárság és a munkásság lelkesen tüntetett a demokrácia mellett

(A Délmagyarország munkálarsától.) A Szövetkezett Városi Balpárt kedden népes és lelkes hangulatu népgyűlést tartott a Munkásotthonban. A népgyűlésen nagyszámban jelentek meg munkások és polgárok, akik érdeklődéssel, rokonszenvvel és a lelkesedés és tüntetés sok-sok jelével hallgatták a felszólalókat. A beszédek nagyraeszt a Nagyszeged Párt keddi vacsoráján történetekkel foglalkoztak, emellett természetesen elhangzottak általános érvényű közéleti fejtegetések és lelkesítő, meg agitó részletek is.

A népgyűlést Horváth József nyitotta meg néhány közvetlen szóval. Az első felszólaló

Pásztor József

volt, aki előbb általánosságban foglalkozott a Nagyszeged Párt keddi vacsoráján történetekkel, azután kijelentette, hogy végtelenül sajnálja, hogy bele kell bocsátkoznia nem az izlése szerint való polémiába, de nem térhet ki az elől a tömördek provokálás elől, amely őt, barátait és pártját érte. Ezután így folytatta Pásztor:

— A Nagyszeged Párt csütörtöki vacsoráján jó helyről szerzett értesülésem szerint 234-en jelentek meg, míg a Szövetkezett Városi Balpárt mult heti vacsoráján 264-en vettek részt. Nagyon sokan elmentek s a terem két oldalán és az asztalok között mindenhol, ahol lehetett, ember ember hátán szorogott. Ez a külső képe a két párt vacsorájának. A mi pártvacsoránkon a hangulat lelkes volt, a Nagyszeged Párt vacsoráján feszélyezett és hideg volt a hangulat,

az erőnkei és a népszerűségünket pedig semmisen bizonyítja jobban, mint az, hogy a virilválasztás előtt állunk és a Nagy-Szeged-párt egész apparátusa velünk foglalkozott, egész erejével ellenünk intézett támadást.

(Viharos éljenzés és taps.)

Itt félnek tőlünk, nagyon félnek. Könnyű ennek a magyarázatát megtalálni. Résztvett a vacsorájukon dr. Fajka Lajos, aki egészen a személyeskedésig ellenzékiekedett a közgyűléseken, különösen a polgármesterrel szemben és aki most szintén beállt az uszályhordozók közé. Tegnap találkoztam ezzel a Fajka Lajossal és amikor gratuláltam neki,

rosát egyetemi építkezésekkel galvanizálják, szükség van természetes erőforrásokra is és az összeköttetéseket minden irányban meg kell szervezni.

— Legutóbb Szegeden jártam — mondotta a kultuszminiszter — és ott beszélgettem a Lloydban a város vezetőivel és a közgazdasági élet tényezőivel. Megdöbbenéssel hallgattam panaszaikat, amelyek arról szólnak, hogy a szén drágasága miatt az összes gyárak lassankint abbahagyják üzemeiket, két-három gyár máris szünetel. Erre is felhívom figyelmedet.

Bud János erre megjegyezte, hogy a maga részéről mindent el fog követni, hogy a gyár-
ipar helyzetét megkönnyítse. Ebben az irányban már a legközelebbi jövőben konkrét intézkedések várhatók. Egyébként a felvetett kérdéseket állandóan evidenciában fogja tartani.

Nagy meglepetéssel hallotta a miniszter gróf Klebelsbergnek azt a szegediekől nyert értesülését is, hogy a jugoszláv kereskedők a magyar hatóságok miatt csak igen nagy nehézségek árán jöhetnek át a határon és így nem vehetik fel a kereskedelmi kapcsolatokat a magyar kereskedőkkel.

Bud János kijelentette, hogy ebben az ügyben érintkezést fog keresni Walkó külügyminiszterrel, hogy ezen a helyzeten is segítsen.

A küldöttség nagy megnyugvással fogadta Bud János miniszter kijelentését.

különböző iratokat mutatott, amelyeket meg sem néztem, mert nem érdekelték, majd azt a kijelentést tette, hogy az embernek muszáj olyan politikát üzni, mint egy prostituálnak. Mellette ült dr. Tóth Imre, aki nekünk üzent, hogy kezdünk nagyon hangosak lenni. Nem messze Tóth Imrértől Pap Róbert feszengett a székén, aki szerint abban a harcban, amelyre kénytelen voltam kiállni Tóth Imrével szemben, csak félgyőzelmet arattam. Közvetlenül Tóth Imre mellett ült Wimmer, aki a békés elintézés ismert végleges formuláját, tehát a félgyőzelmet is olyannak tekintette, amely lehetlenné teszi, hogy Tóth Imre belátható időn belül közéletileg szerepelhessen. Most közvetlenül mellette ült, parolázott és kocintott vele. Ott ültek a pártvacsorán Dettre János nagyszámban barátai, egykori és mostani udvarlói, ott ültek, akik ki-nevezést és más kegyeket fogadtak el tőle és végighallgatták, hogy miként inzultálják ezt a nagytehetségű embert. Ott ült dr. Szécsényi István, a szegedi ébredők volt elnöke, akinek a közéletben szintén feszengett egy zsidó liberális. Ott ültek városi tisztviselők és ott ültek mindazok, akik azért jöttek el, mert váratlanul és érdemtele-nül jelöltséghez jutottak, vagy pedig azért, mert pusztán megjelenésükkel is udvarolni akartak a hatalomnak. A mi pártvacsoránkon azok jelentek meg, akiket az elvek községe, a meggyőződés ereje hozott oda. A mi asztalunknál nem ültek semmiféle hatalmasságok, oda nem udvarolni, hajbókolni, nem lakajoskodni és nem társadalmi kötelességet leróni jöttek az emberek, hanem azért.

hogy tüntessenek az eszme melletti és tömören felsorakozzanak az igazság hirdetői mögé.

(Eljenzés.)

— Kedves műnaivitással szórakoztatta a pártvacsora közönségét Szekerke Lajos. Messze területeket megvilágító mély bölcsességének bizonyítéka a shakespeare-i szójáték, amellyel azt a mondatot ékesítette, hogy: »elvesztettük a Délmagyarország támogatását, de ez nem baj, nem sajnáljuk, mert közelebb jutottunk ezzel a Szent István koronájától elszakított igazi Délmagyarországhoz.« Azt hallom, sokan távoztak a pártvacsoráról gyomorrontással, még pedig nem a vendéglős hibájából. Ettől függetlenül meg kell világítanom, hogy Szekerke mihez akar közelebb jutni, de hogy ezt megtehessem, el kell mondanom egy kedves kis eseményt, amely Münchenben játszódott le abban az időben, amikor a februári francia forradalom után végigviharzottak a forradalmi mozzanatok